៤

ក្រោមដំបូលផ្ទះនាយទុន

គ្រាន់តែពេលមួយថ្ងៃ ដែលនាងបានចូលមកជ្រកនៅក្រោមដំបូលផ្ទះរបស់ថៅកែហុកនេះ នាងសយក៏នឹកតក់ស្លុតក្នុងចិត្តជាខ្លាំង ....

ស្រីបម្រើច្រើននាក់បានខ្សិបខ្សៀវប្រាប់នាងថា ថៅកែហុកនេះជាមនុស្សខិលខូច និងស្រីញីណាស់ ព្រោះពួកស្រីបំរើនៅក្នុងផ្ទះនេះ ច្រើនតែធ្លាក់ខ្លួនទៅជាចំណីនៃសេចក្តីសប្បាយរបស់ថៅកែហុកស្ទើរតែទាំងអស់ ។

ក្នុងពេលដែលនាងសយកំពុងតែរៀបចំបោសសំអាតបន្ទប់តូចនៅខាងក្រោយ ជាបន្ទប់ដែលនាងត្រូវនៅនោះថៅកែហុកក៏បានចូលទៅជួបនឹងនាងតែពីរនាក់គត់ ។ គាត់ចេះតែរំពៃសម្លឹងមើលនាងដោយការយកចិត្តទុកដាក់ ។ តែបើទុកជាថៅកែនេះញញឹមដាក់នាងយ៉ាងណាក៏ដោយ នាងសយក៏នៅតែនឹកតក់ស្លុតរន្ធត់ក្នុងចិត្តមិនតិចឡើយ ព្រោះនាងនឹកដល់ពាក្យសំដីដែលស្រីបំរើចាស់ ៗ និយាយប្រាប់នាងកាលពីថ្ងៃ ....

“ សយ ! ” ថៅកែហុកនិយាយឡើងទាំងទឹកមុខញញឹម “ សយឯងដូចជាមានស្នេហ៍នៅក្នុងខ្លួន ធ្វើអោយខ្ញុំនឹកអាណិតអាសូរជាខ្លាំង ”

ក្នុងយប់នោះ ... យប់ដែលនឹងត្រូវមកដល់មិនហួសពីបីម៉ោងទៀតនោះ ចៅកែហុកមានគ្រោងការណ៍នឹងរំលោភលើរូបនាងសយស្រីបំរើគួរអោយអាណិត ដែលមានសភាពមិនខុសគ្នាពីពងមាន់នៅក្នុងក្រញាំដៃគាត់ឡើយ ។

ម៉ោង ២១ ហើយ ... ភ្លៀងកំពុងធ្លាក់ជោគជាំ .....

នាងសយ កំពុងអង្គុយក្រៀមក្រំដោយការព្រួយបារម្ភនៅក្នុងបន្ទប់ដេករបស់នាងតែម្នាក់ឯង . . . នាងកំពុងនឹកដល់ប្ដីសម្លាញ់នឹងកំសត់កម្ររបស់នាង ហើយនាងនឹកដល់សេចក្ដីអភ័ព្វរបស់នាង .....

ខណៈនោះនាងសយឮសូរគោះទ្វារបន្ទប់ផ្ទួនៗគ្នាជាច្រើនដង ។ នាងព្រឺក្បាលខ្នាក នឹកខ្លាចហេតុការណ៍[illegible]ដែលនឹងត្រូវកើតឡើងដូចពាក្យសំដីស្រីបំរើចាស់ៗនិយាយប្រាប់នាងកាលពីថ្ងៃ .....

" អ្នកណា ? " នាងស្រែកសួរដោយសម្លេងតិចៗ ហើយញ័រៗ

" ខ្ញុំ ! ... "

នាងសយបុកពោះភឹប ព្រោះស្គាល់ជាសម្លេងរបស់ចៅកែហុក ។ នាងសន្សឹមៗក្រោកឡើងឈរមួយសន្ទុះហើយក៏កាត់ចិត្តដើរទៅបើកទ្វារ ។ នាងគិតថា ប្រសិនបើចៅកែហុកប្រព្រឹត្តរំលោភមកលើរូបនាង នាងនឹងសំពះអង្វរករគេ ដើម្បីយោងខ្លួនអោយរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់នោះ ។

លុះទ្វារបន្ទប់របើកឡើង នាងសយក៏បានជួបមុខនឹងចៅកែហុកក្នុងរយៈពេលជិត ។

" កំពុងធ្វើអីសយ ? " ចៅកែហុកសួរនាងដោយទឹកមុខញញឹម

" ចាស ! ឥតធ្វើអ្វីទេលោក ... "

ចៅកែហុកដើរចូលមកជិតនាង នាងសយក៏ដើរថយក្រោយ ។ បេះដូងរបស់នាងស្ទើរតែឈប់លែងធ្វើការ ក្នុងខណៈដែលចៅកែហុកចេះតែដើរចូលមកជិតនាង ។ នាងសយមានទឹកមុខសស្លាំង ដូចជាគ្មានឈាម ។ នាងនឹកថានឹងធ្វើយ៉ាងណាស្រួល ? បញ្ហាដ៏ស្មុគ្រស្មាញបានកើតឡើងដល់នាងហើយ .....

ភ្លៀងនៅតែធ្លាក់ចុះមកមិនដាច់គ្រាប់ ។ នាងសយថយទៅទើសនឹងជញ្ជាំងហើយក៏ឈរនៅស្ងៀម ។ នាងនឹកគួសវាសដល់បំណងរបស់ចៅកែហុក ......

" សយ ! " ចៅកែហុកនិយាយហើយ រឹតតែដើរចូលមកជិតនាងទៀត ។

រាងកាយរបស់នាងសយញ័រចំប្រប់ ដែលមិនខុសគ្នាពីកូនឈ្លូសឋិតនៅក្នុងទីចំពោះមុខទីរាជសីហ៍ ។

" លោក " នាងសយនិយាយដោយសម្លេងញ័រៗ ព្រមទាំងលើកដៃសំពះ

" សុំលោកអាណិតខ្ញុំ ... "

ចៅកែហុកញញឹម ។ គាត់ពេញចិត្តនឹងរូបឆោមរបស់នាងសយជាខ្លាំង ព្រោះសាច់ឈាមដ៏ទ្រលុកទ្រលន់របស់នាង បានធ្វើអោយចៅកែហុកងងឹតមុខក្នុងផ្លូវកាមារម្មណ៍ ។ សេចក្ដីសុខរបស់ចៅកែហុក ឋិតនៅត្រង់ការរួមរស់និងស្រីដែលគាត់ពេញចិត្ត ទោះស្រីនោះជាស្រីបំរើរបស់គាត់ក៏ដោយ ហើយគាត់ឥតរវល់នឹកនាថា ជាប្រពន្ធកូនរបស់អ្នកណាឡើយ ។

ថៅកែហុកអង្អែលស្មានាងតិចៗ

" កុំខ្លាចអីសយ ! មកអង្គុយនិយាយគ្នាលេងសិន "

" លោក ! " នាងសយនិយាយ " បើលោកគ្មានការអីប្រើខ្ញុំក្នុងយប់នេះទេ សុំលោកមេត្តារង់ចាំមានប្រសាសន៍នៅថ្ងៃស្អែកទៅ "

ថៅកែហុកសើចតិច ៗ ហើយចាប់ទាញដៃនាងអោយអង្គុយលើគ្រែជិតគាត់

" កុំខ្លាចខ្ញុំធ្វើអីសយ ! ខ្ញុំគ្មានធ្វើអីសយទេ ខ្ញុំចូលមកនិយាយលេងនឹងសយឯងទេ តើព្រោះខ្ញុំពេញចិត្តនឹងឫកពារសុភាពរាបសាររបស់សយឯងណាស់ "

" តែខ្ញុំជាស្រីបំរើ មិនសមនឹងកិត្តិយសរបស់លោកទេ "

មិនអីទេសយ ! កុំនឹកអញ្ជឹងធ្វើអី ខ្ញុំមិនមែនជាយក្សឯណា - មកអង្គុយមក ! អង្គុយនិយាយគ្នាលេង ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សប្រកាន់ខ្លួនប្រាណទេ "

ថៅកែហុកអង្គុយលើគ្រែ ហើយចាប់ទាញដៃនាងសយអោយអង្គុយជិត ។ ធនបតីលូកហោប៉ៅអាវទាញយកក្រដាសប្រាក់ ១០០ រៀលថ្មីថែស ២ សន្លឹក ហើយក៏ញាត់ទៅក្នុងដៃនាងសយ ។

" ហ៎ាសយ ! យកប្រាក់ ២០០ រៀលនេះទុកចាយទៅ " ថៅកែហុកនិយាយចប់ ហើយក៏ស្រវាអោបនាងដោយការក្រហល់ក្រហាយ " សយកុំខ្លាចអី ហើយកុំគិតអីច្រើនពេក ឯងនឹងត្រូវបានសេចក្ដីសុខយ៉ាងពេញចិត្ត បើឯងព្រមធ្វើជាប្រពន្ធខ្ញុំ ព្រោះឯងមានទឹកមុខដែលធ្វើអោយខ្ញុំអាណិតនឹងស្រឡាញ់ជាខ្លាំង ..... "

នាងសយយំខ្សឹកខ្សួល . . . នាងញាប់ញ័រសព្វសាច់ដោយការភ័យខ្លាច ហើយនាងក៏ហុចប្រាក់អោយទៅថៅកែហុកវិញ ។

" សុំលោកយកប្រាក់នេះទៅវិញចុះ - សុំលោកទុកសម្រាប់យកទៅប្ដូរនឹងសេចក្ដីត្រូវការរបស់លោកជាមួយនិងស្រីដទៃទៀតចុះ ឯរូបខ្ញុំមិនមែននៅទំនេរទេ ខ្ញុំមានប្ដីហើយ "

ថៅកែហុកសម្លឹងមុខនាងសយដោយសេចក្ដីក្រេវក្រោធ

" សយ ! " ថៅកែហុកនិយាយឡើង " សយឯងជាអ្នកក្រ សេចក្ដីត្រូវការរបស់អ្នកក្រនោះ មិនមែនប្រាក់ទេឬ ? ឯងបណ្ដោយអោយគ្នាត្រឹមមួយភ្លេតប៉ុណ្ណោះ ដោយគ្មាននរណាឃើញនឹងដឹងឮសោះផង ឯងក៏បាន ២០០ រៀលភ្លាមទៅហើយ "

នាងសយមិនបានជានឹកនាថា អ្នកមានឋានៈខ្ពស់មានចិត្តអាក្រក់សាមាន្យ គ្មានសីលធមិហើយប្រាសចាកការអៀនខ្មាស់គិតតែប្រព្រឹត្តបន្ធូរបន្ថយនូវសេចក្ដីក្រហល់ក្រហាយដោយផ្លូវកាមារម្មណ៍របស់ខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះសោះឡើយ ហើយគ្មានគិតថា ជាប្រពន្ធកូនរបស់អ្នកដទៃ ។

" លោក ! ខ្ញុំព្រមធ្វើជាប្រពន្ធលោកមិនបានទេ " នាងសយនិយាយទាំងទឹកភ្នែក " ខ្ញុំចូលមកនៅក្នុងផ្ទះនេះ ក៏ដើម្បីបម្រើបម្រាស់លោក ប្ដូរយកប្រាក់លោក បើទុកជាខ្ញុំក្រយ៉ាងម៉េច ក៏ខ្ញុំនៅតែដឹងគុណទោស បុណ្យបាប អាក្រក់ល្អខ្លះដែរ ខ្ញុំនៅតែស្មោះត្រង់នឹងប្ដីរបស់ខ្ញុំជានិច្ច "

ថៅកែហុកស្រវាអោបនាងទៀត ។ នាងខំបម្រះចេញហើយស្ទុះក្រោកឈរឡើង

។ នាងលែងគោរពកោតក្រែងថៅកែហុកទៀតហើយ ...

" លោក ! " នាងសយនិយាយតទៅទៀត " សុំលោកកុំយល់ថា អ្នកក្រសុទ្ធ មានចិត្តដូចគ្នាទាំងអស់នោះអោយសោះ សុំលោកជ្រាបថា អំណាចប្រាក់របស់លោកគ្មា ប្រយោជន៍អីដល់អ្នកក្រដូចរូបខ្ញុំនេះទេ ខ្ញុំចូលមកស៊ីឈ្នួលលោក ក៏ព្រោះខ្ញុំក្រ តែខ្ញុំពេ ចិត្តនឹងអំពើសុចរិតរបស់ខ្ញុំ - ខ្ញុំសុខចិត្តស្លាប់ ល្អជាជាងព្រមលះបង់ខ្លួនប្រាណអោយលោក និងចុះចេញពីផ្ទះលោកឥឡូវហ្នឹង ពីដើមខ្ញុំមិនបានជានឹកនាថា អ្នកមានដូចលោក មានចិ អាក្រក់ដល់ម្លឹងសោះ "

ថៅកែហុកស្ទុះក្រោកឡើងទៅឈររាំងទ្វារ ។ ទឹកមុខរបស់គាត់ដែលញញឹ កាលពីអម្បាញ់មិញនេះ ក៏ក្លាយទៅជាក្រញូវទៅវិញ ។

" សយ ! " ថៅកែហុកនិយាយឡើងយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់

" ឯងធ្លាក់ខ្លួនមកនៅក្នុងក្រញាំដៃខ្ញុំហើយ ឯងគេចទៅណាមិនរួចទេ - ខ្ញុំត្រូវកា ឯង មកអូនស្រី ... ឯងចេញទៅណាមិនរួចទេ "

ថៅកែហុកដើរចូលទៅជិតនាងសយទៀត ។ នាងខំស្រែកឡើងយ៉ាងខ្លាំង តែ ភ្លៀងដែលកំពុងធ្លាក់ជោកជាំខាងក្រៅ និងដៃដ៏រហ័សរបស់ថៅកែហុកដែលខ្ទប់មាត់នាង ជាប់នោះ ធ្វើអោយសម្លេងរបស់នាងសយឮត្រឹមតែក្នុងបន្ទប់នោះប៉ុណ្ណោះ ។ នាយទុនដែល មើលឃើញស្រីខុតត៍ដូចជាចំណីដ៏មានឱជារស ក៏ស្ទុះចូលទៅអោបនាងសយទៀតហើយ ឱ ថើបដោយសេចក្តីអន្ទះអន្ទែងក្នុងផ្លូវកាមារម្មណ៍ ។ នាងសយខំបម្រះគស្ញ អោយរួចពី

សភាពព្រៃផ្សៃរបស់ថៅកែហុកក៏ប៉ុន្តែភាពនាងជាស្រី ធ្វើដូចម្តេចនឹងមានកម្លាំងរឹងប៉ុងល្មម រើខ្លួនរួច ... ទីបំផុតនាងក៏ស្បើយកម្លាំងបន្តិចម្តង ៗ ហើយក៏ធ្លាក់ខ្លួនទៅក្នុងរង្វង់ដៃព្រកង បីអោបរបស់ថៅកែហុក ។ ថៅកែហុកបីនាងយកទៅដាក់នៅលើគ្រែដោយកម្លាំងដ៏ខ្លាំង ក្លា ......

យប់នេះ ជាយប់ដែលនាងមានចិត្តស្អុតរន្ធត់ជាខ្លាំង ... នាងធ្លាប់បានសច្ចាថា នឹងមិនព្រមអោយមានឈ្មោះថា ជាស្រីប្តីពីរ ... តែយប់នេះ នាងត្រូវលះបង់របស់គ្រប់ ... បែបយ៉ាងអោយដល់ធនបតី ដែលតែងស្វែងរកសេចក្តីសុខសម្រាន្តពីពួកស្រីបំរើ នៅក្នុងផ្ទះ របស់គាត់ .....

ព្រឹកឡើងនាងសយបានចុះចេញពីផ្ទះថៅកែហុកតាំងពីព្រលឹម ។ នាងស្ទើរតែ ប្រហារជីវិតរបស់នាងចោល ព្រោះតែសេចក្តីឈឺចាប់ក្នុងចិត្ត ។ នាងគិតថារបស់ដែលមាន តម្លៃជាទីបំផុតក្នុងជីវិតរបស់នាង បានខូចខាតអស់ហើយ ៗជាភាពឆ្អេះឆ្អាបជាប់នឹងខ្លួននាង អស់មួយជីវិត...នាងយំទាល់តែហើមភ្នែក ... នាងចុះចេញពីផ្ទះថៅកែហុកដោយឥតបាន លាអ្នកណាឡើយ ។

នាងសយខំដើរទៅរកមិត្តភក្តិកម្មករត្រីចក្រយានម្នាក់ដែលស្និតស្នាលគ្នានឹងប្តីនាង ហើយដែលធ្លាប់បានជួយគ្នាទៅវិញទៅមកដូចបងប្អូនបង្កើត ។ នាយម៉ី និង នាងម៉ុម ប្តីប្រពន្ធទាំងពីរនាក់បានទទួលរាក់ទាក់រួសរាយរកនាងសយដូចពេលមុន ៗ ។ នាងសយ បាននិយាយរឿងរ៉ាវដែលកើតឡើងនៅក្នុងផ្ទះថៅកែហុកកាលពីយប់មិញ អោយនាយម៉ី

និង នាងម៉ុមស្ដាប់ដោយសព្វគ្រប់ ហើយនាងក៏សុំនៅសំណាក់អាស្រ័យនឹងគេ ទម្រាំប្ដីនាងត្រឡប់មកពីបាត់ដំបងវិញ ។

ខណៈនោះនាយម៉ីក៏ចាប់ផ្ដើមនិយាយឡើងដោយការយល់ចិត្តយល់ថ្លើមនាងសយថា :

" មិនអីទេសយ ! ផ្ទះគ្នាក៏ដូចជាផ្ទះឯងដែរ - យប់មិញសមវាមកដេកនៅផ្ទះគ្នានេះ ហើយយូរណាស់ទម្រាំហ៊ានហាមាត់ខ្ចីប្រាក់គ្នាយកទៅធ្វើជាសាហ៊ុយ ទទួលម្សិលមិញនេះគ្នាមានប្រាក់ ២០០ រៀល គ្នាក៏អោយសមខ្ចី ១៥០ រៀលទៅ - សមប្រាប់ថា វាទៅបាត់ដំបងតែ ៥ថ្ងៃទេ វានឹងត្រឡប់មកវិញ - មិនអីទេសយនៅជាមួយគ្នាសិនចុះ ទម្រាំសមវាត្រឡប់មកវិញ "

នាងសយបានសំណាក់នៅផ្ទះនាយម៉ី និង នាងម៉ុមតាំងពីថ្ងៃនោះមក ។ នាងតែងជួយធ្វើកិច្ចការក្នុងផ្ទះនាងម៉ុមជានិច្ច មានការដាំស្ល និង មើលកូនជាដើម ព្រោះនាងម៉ុមមានកូនពីរនាក់ ។

៥ ថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅទៀត ។ នៅពេលរសៀលថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ រថភ្លើងបាត់ដំបង - ភ្នំពេញ បានដឹកនាំអ្នកដំណើរទាំងឡាយមានសមជាដើមមកដល់រាជធានី នៅវេលាម៉ោង ១៤ កន្លះ ។ សមបានត្រឡប់មកភ្នំពេញវិញ ដោយការសម្រេចផលយ៉ាងពេញចិត្ត គឺ សមបានទៅទារប្រាក់ដែលគេជំពាក់ និងលក់អីវ៉ាន់បន្តិចបន្តួចបានប្រាក់ចំនួន ៦០០ រៀល

សមខំធ្វើដំណើរទៅរកប្រពន្ធឯផ្ទះថៅកែហុកយ៉ាងរួសរាន់ ដើម្បីប្រាប់នាងអោយ

ដឹងថា ខ្លួនគេមានជោគវាសនាគ្រាន់បើបន្តិចវិញហើយ ៗ សមនឹងអោយនាងនៅស៊ីឈ្នួលថៅកែហុកតែមួយខែប៉ុណ្ណោះ ដល់ពេលដាច់ខែ នឹងអោយនាងលាឈប់ដើម្បីត្រឡប់មករួមរក្សជាមួយគ្នាតទៅទៀត ។

សមទៅដល់ផ្ទះថៅកែហុកនៅពេលម៉ោង ១៥ ។ ពេលនោះស្រីបំរើរបស់ថៅកែហុកម្នាក់បានប្រាប់សមថា :

" សយមកនៅបានតែមួយយប់ប៉ុណ្ណោះ លុះព្រឹកឡើងក៏លួចរត់បាត់ទៅ ហើយឮលោកមានប្រសាសន៍ថា សយបានលួចយកអីវ៉ាន់លោកទៅច្រើនណាស់ ... "

សមស្រឡាំងកាំង ហាក់ដូចជាមិនចង់ជឿថា ប្រពន្ធរបស់ខ្លួនហ៊ានលួចអីវ៉ាន់ ថៅកែហុកសោះឡើយ តែលុះនឹកដល់សភាពក្រីក្រលំបាក សមក៏គិតថា ជួនកាលវាមានដូច្នេះមែន ប្រសិនបើនាងសយចង់ជួយជ្រោមជ្រែងខ្លួនក្នុងរឿងប្រាក់កាសនោះ ។ សមមិនបានសាកសួរអ្វីច្រើនទៀតឡើយ ហើយក៏លាស្រីបម្រើនោះដើរទៅវិញយ៉ាងរួសរាន់ ។

សមមានមិត្តភក្តិកម្មករជំជិតជិតស្និទ្ធស្នាលនឹងគ្នាត្រឹមតែប៉ុន្មាននាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ សមជឿជាក់ថា មុខជាទៅសំណាក់អាស្រ័យនៅជាមួយមិត្តភក្តិណាមួយមិនខាន ហើយសមក៏ប្រញាប់ប្រញាល់ទៅតាមរកនាងភ្លាម ។ ផ្ទះទីមួយដែលសមត្រូវទៅរកនោះ គឺ ផ្ទះនាយម៉ី និង នាងម៉ុម ។

សមបានដើរទៅដល់ផ្ទះនាយម៉ី ក្នុងខណៈដែលនាយម៉ីកំពុងតែរុញត្រីចក្រយានចេញពីផ្ទះ ប្រុងប្រៀបនឹងចេញទៅរកស៊ីង្វូតញើសតាងទឹក .....

អ្នកទាំងពីរនាក់ប្រាស្រ័យទាក់ទងរកគ្នាដោយសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាល

“បងម៉ីអើយ !” សមនិយាយឡើង “ខ្ញុំចុះពីរទេះភ្លើងភ្លាម ខ្ញុំទៅរកប្រពន្ធខ្ញុំភ្លាមនៅឯផ្ទះចៅកែហុក តែមិនជួប មានស្រីបំរើម្នាក់បានប្រាប់ខ្ញុំថា ប្រពន្ធខ្ញុំទៅនៅផ្ទះគេបានតែមួយយប់ ក៏លួចអីវ៉ាន់គេរត់បាត់ ឥឡូវមិនដឹងជាវាទៅនៅឯណាទេបង .....”

ម៉ីខាំធ្មេញណែន

“វាមានទៅណា” ម៉ីឆ្លើយឡើង “សយវារត់មកនៅផ្ទះគ្នាហ្នឹងទេតើ”

តពីនោះមកម៉ីក៏បាននិយាយរឿងរ៉ាវរបស់នាងសយប្រាប់សមតាមពាក្យសំដីដែលនាងបាននិយាយប្រាប់ពីថ្ងៃមុនដោយសព្វគ្រប់ ។

សមឈរនៅធ្មឹង ហាក់ដូចជាត្រូវរន្ទះបាញ់ត្រូវត្រង់ដើមទ្រូង ។ ទឹកភ្នែករបស់សមស្រក់ចុះតក់ ៗ ជាទឹកភ្នែករបស់បុរសអ្នកក្រដែលបានទទួលនូវសេចក្ដីឈឺចាប់ចិត្តពីអ្នកមាន .....

“អាហុក ! ...” សមនិយាយឡើងដោយទោសៈ

“អញនឹងបណ្ដោយអោយរឿងនេះនៅស្ងៀមអញ្ចឹងមិនបានទេ កាលបើវាហ៊ានរំលោភលើប្រពន្ធអញអញ្ចឹង អញក៏ត្រូវហ៊ានសម្លាប់វាចោលដែរ .....”

ម៉ីទះស្មាសមតិច ១ ហើយនិយាយកាត់ឡើងថា :

“ណ្ហើយសម ! កុំទៅរករឿងនឹងគេ ព្រោះគេជាអ្នកមានត្រូវឯងគិតថា នេះជាកម្មរបស់ឯង .....”

សមប្រញាប់ប្រញាល់ដើរចូលទៅក្នុងផ្ទះ ។ សមរន្ធត់ក្នុងចិត្តជាខ្លាំងក្នុងកាលដែលក្រឡេកមើលទៅឃើញនាងសយកំពុងតែដេកដណ្ដប់ភួយ ។ សមស្រែកហៅប្រពន្ធខ្លាំង ១ លុមតែធ្វើអោយនាងសយភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ។ គ្រាន់តែបើកភ្នែកឃើញប្ដី នាងសយក៏ទ្រហោយំ ។ សមចូលទៅអង្គុយជិតហើយអង្អែលថ្ងាសប្រពន្ធថ្នម ១ ព្រមទាំងនិយាយលួងលោមថា :

“កុំយំធ្វើអីអូន ! បងបានដឹងរឿងរ៉ាវដោយសារបងម៉ីអស់ហើយ - មិនអីទេអូន បងត្រូវតែសងសឹកនូវអំពើអាក្រក់របស់វា ... បងត្រូវតែសម្លាប់វាចោល .....”

“កុំបង ! កុំ ! ... កុំគិតអញ្ចឹង បើបងចង់សងសឹកជំនួសខ្ញុំ បងមុខជាត្រូវជាប់គុកច្រវាក់មិនខាន - ណ្ហើយបង ! កុំធ្វើអីគេធ្វើអី នេះជាកម្មរបស់យើង .....”

ទឹកចិត្តរបស់សមពោរពេញទៅដោយការអាឃាតព្យាបាទ បើទុកជានាយម៉ី និងនាងម៉ុម ព្រមទាំងនាងសយហាមឃាត់យ៉ាងណាក៏ដោយ សមក៏នៅតែមិនព្រមលះបង់គំនិតព្យាបាទដែលចង់ប្រហារជីវិតចៅកែហុកនោះចោលឡើយ ។

ខណៈនោះ នាងម៉ុមក៏និយាយឡើងថា :

“មិនអីទេសម បើវាពិបាកណាស់ក៏នៅសំណាក់ផ្ទះខ្ញុំសិនចុះ ទម្រាំរកជួលផ្ទះបាន”

សមញញឹមទាំងទឹកភ្នែក ដោយទឹកចិត្តដែលពោរពេញទៅដោយការមួហ្មង ...

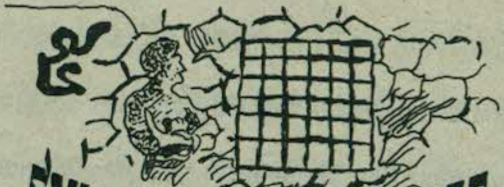

៥ ជាប់គុកព្រោះចាញ់កលនាយទុន

ភ្លៀងកំពុងតែរលឹមស្រិច ៗ .. ផ្លេកបន្ទោលបញ្ចេញរស្មីភ្លឺឡើងភ្លែត ៗ ហើយផ្គរលាន់ក៏គ្រហឹមឡើងមិនដាច់សូរ ....

យប់នោះ ជាយប់ដែលសមកាត់ចិត្តយ៉ាងដាច់ខាតដើម្បី ប្រហារជីវិតថៅកែហុកនាយទុនដែលបានកំហែងចាប់ប្រពន្ធរបស់គេ ដោយការក្រហល់ក្រហាយក្នុងផ្លូវកាមារម្មណ៍ ហើយដែលធ្វើអោយនាងសយ ត្រូវទទួលនូវការឈឺចាប់ចិត្តនិងអាមាស់មុខអស់មួយជីវិត ។

ពេលនោះ សមបានមកប្រាកដខ្លួននៅក្នុងបរិវេណរបងផ្ទះរបស់ថៅកែហុកហើយ ។ ខោអាវនិងរាងកាយរបស់សមទទឹកជោកដោយគ្រាប់ភ្លៀង ។ សមឈរនៅក្នុងទីងងឹតក្រោមម្លប់ឈើដ៏ធំមួយដើមខាងក្រោយផ្ទះ ។ សមកាន់កាំបិតស្នៀតមួយនៅដៃ ហើយកាំបិតស្នៀតនេះឯង ដែលសមត្រូវធ្វើចុងរបស់វានៅត្រង់ពោះ ឬដើមទ្រូងរបស់ថៅកែហុកនាយទុនចិត្តពាលអន្យត្ថិយដែលបានកំហែងគម្រាមចាប់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន .....

ពន្លឺគោមអគ្គិសនីខាងលើផ្ទះថៅកែហុក នៅភ្លឺនៅឡើយ ។ សមសម្ងំឈរនៅស្ងៀមជិតកន្លះម៉ោង ។ ទីបំផុតសមក្រឡេកមើលទៅឃើញថៅកែហុកដើរត្រេះត្រុះនៅ

ក្នុងបន្ទប់ ។

សមមានទឹកមុខគួរអោយខ្លាច ... ភ្នែកក្រហមដូចរងើកភ្លើង .... . សមគិតស្មានថា បន្ទប់ដែលថៅកែហុកកំពុងដើរចុះឡើងនេះ ជាបន្ទប់សម្រាប់ធ្វើការ សមដើរសន្សឹម ៗ ចូលមករកផ្ទះដោយការប្រុងប្រយ័ត្នខ្លាចក្រែងមានអ្នកណាមួយឃើញមុនពេលដែលបានប្រហារជីវិតនាយទុនចិត្តមារនោះ ។

ការស្មានរបស់សមចំជាត្រូវមែន ។ បន្ទប់ដែលពោលខាងលើនេះ ជាបន្ទប់សំរាប់ធ្វើការរបស់នាយទុនចិត្តចោរមែន ។ ថៅកែហុកស្លៀកពាក់ខោអាវតាមរបៀបនៅផ្ទះ ហើយបៀមខ្សៀមួយយ៉ាងធំ ។ គាត់កំពុងតែប្រើគំនិតនៅក្នុងកិច្ចការជំនួញរបស់គាត់ ។ នៅលើតុសរសេររបស់គាត់ ពោរពេញទៅដោយឯកសារផ្សេង ៗ ។

ថៅកែដើរវិលវល់ចុះឡើងនៅក្នុងបន្ទប់នេះ ។ គាប់ជួនជាក្នុងខណៈនោះ គាត់អង្គុយចុះទៅលើកៅអីដែលតាំងនៅចំពីមុខតុសរសេរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ សមក៏ខំប្រឹងប្រតោងឡើងតាមបង្អួចពីខាងឆ្វេងថៅកែហុក ហើយក៏សន្សឹម ៗ កន្លងបង្អួចចូលមក ។

សមឈរនៅស្ងៀមមួយស្របក់ ខំសម្លឹងសម្លក់មើលថៅកែហុកដោយភ្នែកក្រឡោត ហើយក៏និយាយឡើងដោយពាក្យសំដីយ៉ាងដាច់ខាតថា :

" លោកហុក ! "

ថៅកែហុកភ្ញាក់ព្រើត ហើយក៏ងាកមើលទៅម្ចាស់នៃសម្លេងនោះភ្លាម ។ លុះឃើញថាជាសម ថៅកែហុកក៏ស្រឡាំងកាំង ។ គាត់ដឹងភ្លាមថា ការដែលសមរុករាន

ខ្នោនទីចូលមកក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ទាំងថ្មើរនេះ ហើយមានកាន់កាំបិតស្នៀតជាប់នៅដៃផង នោះ មិនមែនមកដោយការល្អទេ ។ នាយខុនមុខក្រាស់ភិតភ័យជាខ្លាំងដែលជាការធម្មតា របស់អ្នកមាន ហើយបានប្រព្រឹត្តនូវអំពើឧក្រិដ្ឋរាល់រូបត្រូវខ្លាចសេចក្ដីស្លាប់ ។

ឥឡូវនេះ ស្ថានការណ៍ដ៏ចង្អៀតចង្អល់បានកើតឡើងដល់ថៅកែហុកហើយ ។ គាត់ក្រោកឈរស្រឡាំងកាំងមួយសន្ទុះ ទើបខំប្រឹងញញឹមដាក់សម ដោយទឹកមុខដែលមានលេសន័យ ។

" ឱសមឬ ! ... " ថៅកែហុកនិយាយតាមសម្រួល

" ឯងមកធ្វើអីទាំងថ្មើរនេះ ..... "

" បាទ ! ខ្ញុំបាទហ្នឹងហើយលោកឈ្មោះអាសម ឱលោកនៅចាំខ្ញុំបាទបានដែរ ? លោកធ្លាប់បានជួបខ្ញុំបាទតែម្ដងប៉ុណ្ណោះ ក៏ចាំមុខខ្ញុំបាទបានដែរ - ខ្ញុំបាទហ្នឹងហើយជាប្ដីរបស់សយ ..... "

ថៅកែហុកមានទឹកមុខស្លេកស្លាំង ។ គ្រាប់ញើសក៏ចេញឡើងភ្លាមនៅត្រង់ថ្ងាសរបស់គាត់ ។ ជីវិតរបស់គាត់ត្រូវឋិតនៅក្នុងសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់សមហើយ ។ ភ្នែកដ៏ធំក្រឡោត និងពណ៌ក្រហមដូចឈាមរបស់សម បានធ្វើអោយថៅកែហុកព្រឺខ្លួនជាខ្លាំង ដូចជាថា មានអំណាចអ្វីមួយយ៉ាងខ្លាំងក្លាមកគ្របសង្កត់នៅលើទឹកចិត្តរបស់គាត់ ។

" សម ! " ថៅកែហុកព្យាយាមធ្វើចិត្តអោយរឹងប៉ឹងហើយនិយាយ

" ឯងមានការអីសម ? អង្គុយសិនទៅ ម៉េចក៏មិនចាំស្អែកសឹមមករកខ្ញុំ មិនគួរមក

ទាំងភ្លៀងផ្គរអញ្ចឹងសោះ "

សមសើចឡើងទាំងកំណាច

" លោក ! សមនិយាយព្រមទាំងសម្លឹងស៊ើរស៊ីសាច់ " កុំតក់ស្លុតអី ប្រសិនបើខ្ញុំជម្រាបលោកថា ខ្ញុំត្រូវការយកជីវិតលោកដើម្បីជាថ្នូរនឹងរបស់ដែលប្រពន្ធខ្ញុំបានខូចបង់ឱ្យទៅលោក ព្រោះតែអំពើព្រៃផ្សៃរបស់លោក - លោក ! លោកជាអ្នកមាន លោកយល់ថាពួកស្រីអ្នកក្រជាគ្រឿងលេងសើចសប្បាយរីករាយរបស់លោក ឬ ជាផ្កាឈើដែលឋិតនៅជិតដៃលោក ដោយមិនគិតថា ជាកូនប្រពន្ធរបស់អ្នកដទៃ - នាងសយជាប្រពន្ធខ្ញុំ - ជាដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ស្មើដោយជីវិត ... ស្រឡាញ់ដូចអ្នកដទៃគេស្រឡាញ់ប្រពន្ធគេអញ្ចឹងដែរ - ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំខំតាមមករកជួបនឹងលោក ដើម្បីសុំជីវិតរបស់លោកដោយកាំបិតស្នៀតនេះ កុំស្រែកលោក ! សុំលោកនៅអោយស្ងៀម ... វាគ្មានប្រយោជន៍អីក្នុងការដែលលោកស្រែកអោយគេមកជួយនោះទេ ព្រោះបន្ទប់នេះលោកបានបិទជិតហើយដាក់គន្លឹះពីខាងក្នុងផង ទម្រាំនឹងមានអ្នកណាមកជួយ កាំបិតស្នៀតនេះវាមុខជាមុតធ្លុះទៅដល់បេះដូងរបស់លោកទៅហើយ "

និយាយចប់ហើយ សមក៏ដើរចូលទៅជិត ។ ថៅកែហុកដើរថយក្រោយក្រាក ។ សេចក្ដីភិតភ័យបានកើតឡើងដល់គាត់យ៉ាងខ្លាំង ហើយសេចក្ដីភិតភ័យនោះក៏បានបង្ខាប់ឱ្យគាត់លើកដៃស្ទាំរាឡើង ព្រមទាំងនិយាយអង្វរករដោយសម្លេងញ័រ ១ថា :

" ឈប់ ! ឈប់សិនសម ! ... ឯងកុំអាលធ្វើចិត្តខ្លាំងអញ្ចឹងពេក - មុននឹងសម្លាប់

ខ្ញុំ សុំទុកពេលអោយខ្ញុំនិយាយបានពីរបីម៉ាត់សិន "

សមឈរនៅចំពោះមុខថៅកែហុក ក្នុងរយៈដ៏ជិត ។ កិរិយារបស់សមមានសភាពដូចយក្សវិកលចរិត ។ ការញញឹមទាំងក្រេវក្រោធរបស់សម បានធ្វើអោយនាយទុនមុខក្រាស់ខ្ញបខ្ញាចជាខ្លាំង

" លោកចង់និយាយអីនឹងខ្ញុំ ក៏សុំនិយាយអោយឆាប់មក " សមបញ្ជាយ៉ាងដាច់ខាត " ខ្ញុំទុកពេលអោយលោក បានត្រឹមតែពីរបីនាទីប៉ុណ្ណោះ " បេះដូងរបស់ថៅកែហុកស្ទើរតែឈប់ធ្វើការ ព្រោះតែការភិតភ័យ

" សម ! ខ្ញុំបានជាខុសជ្រុលទៅហើយអូន ! " ថៅកែហុកអង្វរករ

" ខ្ញុំមិនបដិសេធទេក្នុងការដែលខ្ញុំបានកំហែងចាប់ប្រពន្ធរបស់ឯងនោះ តែការដែលខ្ញុំបានជាធ្វើជ្រុលដូច្នោះ ព្រោះខ្ញុំស្រវឹងស្រាមិនដឹងខ្លួន ហើយឃើញអាក្រក់ថាជាល្អ . .

" លោក ! សមនិយាយឡើងព្រមទាំងសើចដោយកំហឹង " លោកមិនមែនជាមនុស្សព្រៃផ្សៃឯណា លោកជាអ្នកមាន ហើយបានទទួលនូវការសិក្សាអប់រំមកយ៉ាងល្អ - ឯរូបខ្ញុំគ្រាន់តែជាកម្មករ ម៉េចក៏គង់ខ្ញុំនៅដឹងការខុសត្រូវថា ស្អីគួរប្រព្រឹត្ត ស្អីគួរវៀរ - ពាក្យដោះសាររបស់លោកគ្មានហេតុផលល្មមអោយខ្ញុំអត់ទោសអោយលោកបានទេ ខ្ញុំបានតាំងចិត្តដាច់ខាតហើយថា ខ្ញុំត្រូវតែសម្លាប់លោក ខ្ញុំមិនព្រមលះបង់នូវគំនិតនេះជាដាច់ខាត . . . . . "

" ឈប់សម ! ឈប់សិន ! " នាយទុនអង្វរករហើយលើកដៃសំពះកម្មករ

" បើមានផ្លូវណាមួយដែលខ្ញុំអាចសងកំហុសរបស់ខ្ញុំបាននោះ សុំសមអាណិតប្រាប់មកខ្ញុំចុះ សម ! យ៉ាងម៉េច ១ ក៏ប្រពន្ធរបស់ឯងបានខូចខ្លួនប្រាណអោយខ្ញុំទៅហើយ បើទុកជាសមសម្លាប់ខ្ញុំ ក៏វាគ្មានបានប្រយោជន៍អីទេក្រៅពីសមឯងត្រូវជាប់គុកជាប់ច្រវ៉ាក់ - សម ! ឯងមិនទឹកអាណិតប្រពន្ធឯងទេឬ បើឯងត្រូវជាប់គុកជាប់ច្រវ៉ាក់ទៅនោះ ? - សម ! ប្រសិនបើឯងត្រូវការប្រាក់កាសវិញមិនស្រួលជាងឬ ? ខ្ញុំពេញចិត្តអោយប្រាក់កាសដល់ឯងឥឡូវហ្នឹង ស្រេចតែឯងចង់បានប៉ុន្មាន ខ្ញុំក៏អោយប៉ុណ្ណោះភ្លាម . . . បើធ្វើអញ្ចឹងទៅវាមិនមានប្រយោជន៍ជាងសម្លាប់ខ្ញុំឬសម ?

" លោក ! ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំមិនមែនជាវត្ថុសម្រាប់ទិញដូរទេ " សមនិយាយកាត់ឡើង អំពើព្រៃផ្សៃរបស់លោកបានធ្វើអោយបេះដូងប្រពន្ធខ្ញុំមានដំបៅរហូតដល់ថ្ងៃស្លាប់ "

ថៅកែហុកហាក់ដូចជាមានកំលាំងចិត្តគ្រាន់បើ ក្នុងកាលដែលគាត់សង្កេតឃើញសម មានពាក្យសំដីទន់ជាងមុនបន្តិច

" អូនប្រុស ! " ថៅកែហុកនិយាយពន្យល់សារជាថ្មី បងបានជាខុសហើយ សុំឱ្យបងបានសងនូវអំពើអាក្រក់របស់បងនោះដោយប្រាក់ទៅចុះ សុំឯងកុំគិតថា បងមើលងាយឯងអោយសោះ - ការពិត ឯងក៏ជាអ្នកក្រ ឯងគួរតែយកប្រាក់ជម្ងឺចិត្តពីបងទៅធ្វើជាដើមទុនរកស៊ីទៅ ឯងនិងប្រពន្ធឯង ក៏នឹងបានសេចក្ដីសុខសប្បាយតរៀងទៅ - ប្រាប់បងមកចុះសម តើឯងត្រូវការប្រាក់ប៉ុន្មាន ? "

ទឹកភ្នែករបស់សមហូរចុះច្រោកចាកត្របក ។ សមឈរនៅស្ងៀមមួយសន្ទុះ ។

អំណាចទឹកប្រាក់បានធ្វើអោយសមភាវៃរកហើយ ។ សមគិតថា ក្នុងមួយជីវិតរបស់អ្នកក្រ ដូចរូបខ្លួននេះគ្មានពេលសង្ឃឹមថា និងបានរុងរឿងឡើយ ក្រៅពីរកព្រឹកស៊ីល្ងាចទៅតាម សភាពហូរហែ ។ សមគិតថា គួរតែទារជម្ងឺចិត្តពីថៅកែហុកមួយម៉ឺនរៀល ព្រោះប្រាក់ចំនួន ប៉ុណ្ណោះ ល្មមជួយអោយខ្លួនគេ និងប្រពន្ធគេ រកសេចក្ដីសុខបានហើយ ។

អ្នកក្ររមែងតែងតែត្រូវធ្លាក់ខ្លួនទៅជាខ្ញុំកំដររបស់អំណាចប្រាក់ ..... ពិតណាស់ ក្នុងលោកយើងនេះមនុស្សគ្រប់រូបដែលនឹងមានបាយបរិភោគឬ មានជីវិតរស់នៅបានក៏ដោយ សារតែទឹកប្រាក់នុំះឯង .....

សមសម្លឹងមើលមុខថៅកែហុក ដោយក្រសែភ្នែកដែលប្រាប់នូវលក្ខណៈថា មាន ការអត់អោន .....

" លោក ! សមនិយាយដោយការឃើញចិត្តឃើញថ្លើម ព្រោះការអង្វររបស់ ថៅកែហុក " បើខ្ញុំនឹងទាមទារជម្ងឺចិត្តពីលោក ជូនកាលលោកគិតថា តម្លៃខ្លួនប្រពន្ធខ្ញុំ ដែលជាអ្នកក្រនោះ វាថ្លៃជ្រុលពេកទេដឹង ? "

ថៅកែហុកញញឹមដោយមានជ័យជំនះ

" ទេអូនប្រុស ! បងឥតមានគិតអញ្ចឹងទេ ! ថៅកែហុកឆ្លើយឡើង " ស្រេចតែ ឯងចុះ ឯងគាត់ថ្លៃប៉ុន្មានក៏បាន ដើម្បីអោយសមល្មមទៅតាមការដែលឯងស្រឡាញ់ប្រពន្ធ - មើល ! និយាយមកមើល តើឯងត្រូវការប្រាក់ប៉ុន្មាន ? "

" មួយម៉ឺនរៀល ! " សមឆ្លើយឡើងភ្លាម

ថៅកែហុកងក់ក្បាលទទួល

" បានអូនប្រុស ! បាន ! បងនឹងយកប្រាក់អោយអូនឯងឥឡូវហ្នឹង "

" អរគុណនឹងលោកណាស់ហើយ " សមឆ្លើយឡើង

" តែសុំអោយបានក្នុងពេលឥឡូវនេះ កុំចាំបាច់ដើរទៅយកឯណា..... "

" អូនប្រុសអើយ " ថៅកែហុកឆ្លើយកាត់ឡើង " បងគ្មានកិច្ចកលអីទេ បង អាណិតឯងណាស់ ហើយបងពេញចិត្តនឹងចំណាយប្រាក់មួយម៉ឺនរៀលនេះអោយឯងភ្លាម "

ថៅកែហុកញញឹមដាក់សម ... គាត់ដើរទៅរកតុធ្វើការរបស់គាត់ហើយក៏ទាញ ថតតុខាងស្ដាំចេញមក ។ ក្នុងខណៈនោះ អាកប្បកិរិយារបស់នាយទុនចិត្តចោរក៏ ផ្លាស់ប្ដូរ យ៉ាងឆាប់រហ័ស ។ ថៅកែហុកទាញយកកាំភ្លើងរ៉ឺវ៉ុលវែរ ៨ ម.ម ដែលនៅក្នុងថតតុនោះ មកកាន់នៅដៃតម្រង់មាត់ព្រៃទៅរកសម ហើយក៏សើចឡើងយ៉ាងសប្បាយតាមបែបនៃ បុគ្គលអ្នកមានជ័យជំនះ ។

" ទម្លាក់កាំបិតចោលភ្លាមអាសម !... " ថៅកែហុកស្រែកគម្រាម អាឯងនៅ មិនទាន់ចង់ងាប់ទេមិនអញ្ចឹងឬ ពូទេ ! អញប្រាប់ថាអោយអាឯងទម្លាក់កាំបិតចោល ? កុំ រឹងទទឹង អញបាញ់អាឯងសម្លាប់ចោលឥឡូវហ្នឹង - នេះជាផ្ទះរបស់អញ អញមានអំណាច បាញ់អាឯងសម្លាប់ចោលដូចជាឆ្កែបានអាក្របី - មនុស្សភ្លើដូចអាឯងនេះវាគ្មានប្រាជ្ញាគិតគូរ ការអីទេ - ដែលមានឬអាណាព្រមអោយប្រាក់អាឯងមួយម៉ឺនរៀលងាយ ៗ អញ្ចឹង នៃអា សម ! ធុនប្រពន្ធអាឯងនេះ សមតែអោយ ១០ រៀលប៉ុណ្ណោះ - ទម្លាក់កាំបិតចោលភ្លាម

អាចំកួត ! "

កាំបិតស្នៀតបានរបូតធ្លាក់ចុះពីដៃរបស់សមហើយ . . . អំណាចកាំភ្លើងបានធ្វើអោយសមព្រមចុះចាញ់ តែក្រសែភ្នែករបស់សម ដែលសម្លឹងមើលមុខចៅកែហុកនោះរឹងមិនព្រមព្រិច ជាក្រសែភ្នែកដែលប្រាប់អោយដឹងថា ចិត្តរបស់សមពោរពេញទៅដោយការអាឃាតព្យាបាទ ។

ចៅកែហុកដើរថយក្រោយទៅរកទ្វារ ។ គាត់មួលគន្លឹះទ្វារបើកហើយស្រែកហៅអ្នកបម្រើ ។ ខណៈនោះស្រីបំរើម្នាក់បានចូលមក ។ គ្រាន់តែឃើញចៅកែហុកកំពុងតម្រង់កាំភ្លើងគម្រាមបុរសចម្លែកភ្នាម ស្រីបំរើនោះក៏ភិតភ័យជាខ្លាំង ។ ធនបតីបានស្រែកប្រើស្រីនោះ អោយទៅហៅគូលីប្រុស ៗ ដែលនៅខាងក្រោយបីបួននាក់អោយមកជួបនឹងគាត់យ៉ាងឆាប់ ដើម្បីចាប់សមចងដៃ ។

" បាញ់អញសម្លាប់ចោលទៅអាហុក " សមនិយាយ

" ពេលនេះបានដៃអាឯងហើយ "

ចៅកែហុកសើចឡើងដោយមានជ័យជំនះ

" អាសម ! អញស្ដាយណាស់ " ចៅកែហុកនិយាយ

" គ្រាប់កាំភ្លើងរបស់អញវាថ្លៃជាងជីវិតរបស់អាឯងទៅទៀត - អ្នកក្រដូចអាឯងនេះ វាគ្មានតម្លៃអីនៅក្នុងខ្លួនទេ - អញនឹងអោយអ្នកបម្រើអញអូសក្បាលអាឯងយកទៅអោយប៉ូលីសវិញល្អជាង អាឯងដឹងឬទេថា អាឯងត្រូវជាប់គុកច្រើនឆ្នាំក្នុងឋានៈដែលអា

ឯងព្យាយាមសម្លាប់អញ ? តែថា អញនឹងត្រាប្រណីអោយអាឯងខ្លះ ព្រោះអញក៏ធ្លាប់យកប្រពន្ធអាឯងម្ដងដែរ អញនឹងចោទអាឯងត្រឹមតែថា អាឯងលបចូលមកក្នុងផ្ទះអញក្នុងពេលយប់ បើយ៉ាងច្រើនណាស់អាឯងក៏ត្រូវជាប់គុកត្រឹមតែ ៣ ខែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីជាមេរៀនសម្រាប់ប្រដៅអោយអាឯងចេះគិតវែងឆ្ងាយតទៅថ្ងៃក្រោយថា ខ្លួនអាឯងប៉ុណ្ណឹងគ្មានផ្លូវអីនឹងយកមកឈ្នះអញទេអាសមអើយ ! មិនគួរណាជាអាឯងខំកាត់មករកចូលទ្រុងអញឹងសោះ "

សមខាំធ្មេញណែន គិតដល់ភាពដែលខ្លួនត្រូវចូលទៅនៅក្នុងគុក . . . ការឈឺចាប់ក្នុងចិត្តបានកើតឡើងដល់សមយ៉ាងខ្លាំង ។ សមត្រូវធ្លាក់ខ្លួនទៅនៅក្នុងឥទ្ធិពលរបស់ចៅកែហុកហើយ ៗ សមសម្លឹងមើលទៅ ដូចជាគ្មានឃើញផ្លូវអ្វីដែលនឹងគេចខ្លួនឱ្យរួចផុតពីអាជ្ញានេះបានឡើយ ។

អ្នកបំរើរបស់ចៅកែហុក ៣នាក់ បានដើរចូលមកក្នុងបន្ទប់យ៉ាងរួសរាន់ ។ ចៅកែហុកសប្បាយចិត្តជាខ្លាំង ។

" នែវ៉ី ! " ចៅកែហុកនិយាយឡើង " អានេះ វារុករានទន្រ្ទានទីចូលមកក្នុងផ្ទះយើង ចាប់វាយកទៅអោយប៉ូលីសទៅ តែថាត្រូវបង្អួនវាបន្តិចសិន . . . . . "

គ្រាន់តែផុតពាក្យរបស់ចៅកែហុកភ្លាម អ្នកបំរើទាំងបីនាក់ ក៏ស្ទុះចូលមកចោមរោមចាប់សមដោយកំលាំងបាយតាមពាក្យបង្គាប់របស់ចៅហ្វាយនាយវា ។ ខណៈនោះសមត្រូវតស៊ូការពារខ្លួនខ្លះ ៗ ។ សម្លេងតូតាងបានលាន់ឮឡើងពេញផ្ទះ ។ ធនបតីឈរញញឹម

មើលការតស៊ូរវាងមនុស្សម្នាក់ និងមនុស្សបីនាក់ដោយការពេញចិត្ត ។ សមត្រូវគេធាក់ចំឆ្អឹងជំនីរដួលផ្ងារស្រទាងទៅលើឥដ្ឋ ។ ពេលនោះ សមត្រូវគេចោមរោមទាត់ធាក់តាមចិត្តទាល់តែទ្រមនៅក្នុងបន្ទប់នោះ ។

" ល្មមហើយវ៉ី ! " ចៅកែហុកស្រែកឃាត់ " នាំគ្នាសែងយកទៅអោយប៉ូលីសទៅ ហើយប្រាប់ប៉ូលីសថា ពួកឯងរាល់គ្នាបានឃើញអានេះវាលបចូលមកក្នុងផ្ទះ ពួកឯងក៏នាំគ្នាដេញចាប់វា តែវាតដៃ បានជាពួកឯងនាំគ្នាវាយវាវិញ - មើលគិតគូរនិយាយអោយត្រូវគ្នាទៅ "

គូលីរបស់ចៅកែហុកម្នាក់មានមាឌធំជំបង ដើរចូលមកជិតហើយក៏លើកជើងស្តាំឡើងធាក់សមមួយជើងទៀត ធ្វើអោយរាងកាយសមផ្ងាស់ពីផ្ទៀងទៅជាដេកផ្កាប់មុខទៅវិញ ។ ដោយសារភ្លើងអគ្គិសនីក្នុងបន្ទប់នោះ គេអាចមើលឃើញមុខមាត់របស់សមយ៉ាងច្បាស់ ។ ខាងក្រោមភ្នែកស្តាំមានសាច់ហើមប៉ោងឡើងយ៉ាងធំ មុខមាត់បែកចេញឈាមរហាម .....

អ្នកបម្រើដៃឯករបស់ចៅកែហុក អោនទៅចាប់កន្ត្រាក់សក់ក្បាលសមអោយក្រោកឈរឡើង ។ ជើងទាំងពីររបស់សមទន់ល្វន់ល្វតស្ទើរតែគ្មានកំលាំងក៏ហែងល្មមនឹងទប់ជងខ្លួនអោយឈរនៅនឹងមួយកន្លែងជាប់ ។ កម្មករអភ័ព្វដកដង្ហើមស្ទើរតែមិនដល់គ្នា តែភ្នែកនៅតែបើកឡើងក្រឡោតខំសម្លឹងមើលមុខចៅកែហុក ។

អ្នកបម្រើជំនិតរបស់ចៅកែហុកម្នាក់ទៀតសើចឡើងទាំងឃ្នាន់ខ្នាញ់ , យកដៃឆ្វេងកន្ត្រាក់អាវរបស់សម ហើយដាល់ថែមដោយដៃស្តាំពេញទំហឹង ធ្វើអោយសមទ្រេតតះ ៗ ថយទៅក្រោយប៉ះនឹងជញ្ជាំង ។ ម្នាក់ទៀត ស្ទុះភ្លែតទៅធាក់ថែមមួយជើងទៀត ធ្វើឱ្យសមចុកពោះស្រុញខ្លួនដួលនៅចំពោះមុខចៅកែហុក ដែលកំពុងតែសើចដោយមានជ័យជំនះ

សមត្រូវគេចាប់ចងបញ្ជូនខ្លួនយកទៅប្រគល់អោយប៉ូលីស ហើយតមកក៏ត្រូវប៉ូលីសនាំខ្លួនយកទៅផ្ញើទុកនៅគុកធំជាបណ្តោះអាសន្ន ។

មិនយូរប៉ុន្មាន សមក៏ត្រូវគេបញ្ជូនខ្លួនយកទៅកាត់ទោសនៅសាលាដំបូង ហើយក៏ប្រាកដថា តុលាការបានកាត់ទោសដាក់គុកសម ចំនួន ៣ ខែ ។

៦

មហាទុក្ខក្នុងគុកធំ

ថ្ងៃអាទិត្យ ជាថ្ងៃដែលរាជការអនុញ្ញាតអោយក្រុមគ្រួសារចូលទៅជួបនឹងអ្

ទោសបាន.....

នាងសយបានកាន់នំមួយកញ្ចប់តូចចូលទៅសុំអនុញ្ញាតជួបនិងប្ដីរបស់នាងជាមួយ

និងនាយម៉ុ ។ នាងយំខ្សឹកខ្សួលជាខ្លាំង នៅពេលដែលភ្នាក់ងារគុកបានបញ្ចេញសមអោ

មកជួបនឹងនាង ព្រោះនាងនឹកអាណិតប្ដីនាង ដែលបានទទួលនូវគ្រោះអាក្រក់ ដោយស

នាយទុនចិត្តចោរ.....

" បង ! បងជាប់គុកជាប់ច្រវាក់ព្រោះរូបខ្ញុំ " នាងសយនិយាយឡើងទាំងទឹ

ភ្នែក " ខ្ញុំបានឃាត់បងហើយថា កុំចងគំនុំគុំគួនអីនឹងគេ ព្រោះគេជាអ្នកមាន - នេះគ្រោ

ជាគេមិនចោទបងថា បងចង់សម្លាប់គេ កុំអីបងជាប់គុកយ៉ាងតិចក៏ ១០ ឆ្នាំដែរ ។

" ល្ហើយអូន ! " សមនិយាយឡើងព្រមទាំងសម្លឹងមើលមុខប្រពន្ធដោយសេច

អាល័យ " ឥឡូវវាហួសទៅហើយ ! មិនអីទេ បងទ្រាំតាមកម្មទៅចុះ ! ៣ ខែមិនជាយូ

ប៉ុន្មានទេ " សមបែរមុខទៅរកម៉ុហើយនិយាយផ្ដាំផ្ញើ " បងម៉ុ ! សុំបងមើលប្រពន្ធខ្ញុំផង ខ្ញុំ

គ្មានអ្នកណាទុកចិត្តដូចរូបបងទេ......

" មិនអីទេសម ! " ម៉ុឆ្លើយឡើងទាំងអាណិតអាសូរ

" អោយសយវានៅជាមួយនឹងគ្នាចុះ ចាំគ្នាមើលការខុសត្រូវអោយ "

សមនឹកត្រេកអរចំពោះទឹកចិត្តដ៏សប្បុរសរបស់ម៉ុយ៉ាងក្រៃលែង ។

" បងម៉ុ ! បងឯងមានគុណលើរូបខ្ញុំច្រើនណាស់ " សមឆ្លើយឡើង

" ពេលខ្ញុំក្រលំបាកយ៉ាងម៉េច បងឯងក៏មិនចោលខ្ញុំដែរ ខ្ញុំនឹងមិនភ្លេចគុណបងឯង

ទេបង ។

ខណៈនោះនាងសយក៏ហុចកញ្ចប់នំអោយប្ដី ។ មុនពេលដែលអ្នកទាំងបីនិយាយ

គ្នាថាអ្វីតទៅទៀត ភ្នាក់ងារអនុរក្សម្នាក់ដើរចូលមកជិតហើយស្រែកប្រាប់ថា :

" ប៉ុណ្ណឹងហើយ ! និយាយគ្នាប៉ុណ្ណឹងបានហើយ "

សមក្រោកឈរឡើងហើយនិយាយលាប្រពន្ធ និង ម៉ុថា :

" លាហើយអូន ! លាហើយបងម៉ុ ! "

សមដើរចូលទៅក្នុងទ្វារគុកវិញ ។ នាងសយស្រក់ទឹកភ្នែកច្រោក ១ ព្រោះនាង

នឹកអាណិត និង អាឡោះអាល័យប្ដី..... ម៉ុសម្លឹងមើលតាមសមទាល់តែផុតកន្ទុយភ្នែក

ហាក់ដូចជាភ្លេចខ្លួន...

" ទៅសយ ! ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ! " ម៉ុនិយាយទៅកាន់នាងសយ " ល្ហើយកុំយំ

សោកធ្វើអី ៣ ខែ វាមិនយូរប៉ុន្មានទេ "

ពួកអ្នកទោសបានចូលទៅក្នុងគុកវិញអស់ហើយ ។ មុីបាននាំនាងសយត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញទាំងក្រៀមក្រំ .....

ចាប់តាំងពីវិនាទីដំបូងដែលសមបានចូលទៅនៅក្នុងគុក ហើយនៅក្នុងការឃុំគ្រងរបស់ភ្នាក់ងារអនុរក្សនៃពន្ធនាគារនោះ សមយល់ឃើញថា នៅក្នុងគុកនេះមានសភាពមិនខុសគ្នាពីនរកតាមដែលចាស់ ៗ ធ្លាប់និយាយនោះឡើយ ។

សមត្រូវគេនាំខ្លួនចូលទៅក្នុងល្វែងនៃបន្ទប់មួយផ្សេងពីបន្ទប់ដែលសមនៅពីម្សិលម៉្ងៃ ។ ក្នុងបន្ទប់ថ្មីនេះមានអ្នកទោសជាច្រើនប្រជ្រៀតគ្នាអង្គុយនិងដេក ។ អាកាសអាប់អួរធុំក្លិនស្អុយឆ្អេះឆ្អាបលាមកនិងញើសនៃពួកអ្នកទោសដែលម្នាក់ ៗ សុទ្ធតែមានមុខគួរអោយខ្លាច . ជាអាជ្ញាករដែលធ្លាប់ជាប់គុកមួយខ្លួន ៗ រាប់ដងមិនឈ្នះ ។ ភ្នាក់ងារអនុរក្សច្រានក្បាលសមបញ្ចូលទៅក្នុងបន្ទប់នោះ ហើយចាក់សោរជាប់ ។

សមពិនិត្យមើលឃើញពួកអ្នកទោសទាំងនោះសម្លឹងមើលមុខខ្លួនរហូត ហើយមានអ្នកទោសម្នាក់នោះស្លៀកពាក់ខោអាវស្រួលបួលដូចជាអ្នកគ្មានទោស មានបែបភាពជាអ្នកមាន ។ អ្នកទោសនេះសម្លឹងមើលមុខសម ហើយក៏និយាយឡើងដោយការមិនពេញចិត្ត ។

ងាប់ហើយវ៉ើយ ! បន្ទប់ចង្អៀតណែនប៉ុណ្ណឹងទៅហើយបន្ថែមអានេះម្នាក់មកធ្វើអីទៀត បានកន្លែងឯណាដេក ?

អ្នកទោសទាំងអស់គ្នា បែរមកមើលអ្នកនិយាយដោយបែបគោរព ។ អ្នក

និយាយនេះឈ្មោះហួ ។ បុរសនេះត្រូវតុលាការកាត់ទោសជាប់គុក ៣ ខែដែរ ក្នុងបទបើកល្បែងស៊ីសង ។ អ្នកទោសទាំងអស់គ្នាតែងហៅបុរសនេះថា ហ៊ាហួ ១ ។ ការជាប់គុករបស់បុរសនេះ វាគ្រាន់តែធ្វើអោយបុរសនេះគ្មានឥស្សរភាពក្នុងការដើរចេញទៅខាងក្រៅបរិវេណនៃគុកតែប៉ុណ្ណោះ ។ ហួរស់នៅយ៉ាងស្រួលក្នុងគុក គឺមានកន្លែងដេកស្រួល មានមុងមានភួយជណ្តប់ មានអាហារបរិភោគឆ្ងាញ់ ១ ។ ពួកអ្នកទោសក្នុងបន្ទប់នេះតែងផ្លាស់គ្នាបម្រើយកចិត្តយកថ្នើមហួជានិច្ច ។ ពួកភ្នាក់ងារអនុរក្ស ក៏គោតក្រែងចិត្តហួណាស់ដែរ ហើយឱ្យសិទ្ធិពិសេសដល់ហួស្ទើរតែគ្រប់យ៉ាង ។ ហួដេកនៅតែក្នុងបន្ទប់ដោយមិនបាច់ធ្វើការអ្វី ។ ការទាំងនេះក៏ដោយសារអំណាចទឹកប្រាក់របស់ហួនុះឯង ,....

អ្នកទោសម្នាក់ពោលឡើងជាបែបប្រចុបប្រចែងថា :

<< មិនអីទេហ៊ា អោយវាដេកខាងចុងជើងជិតធុងក៏បាន >> វាសំដៅយកធុងលាមក និង មូត្រដែលគេដាក់នៅចុងជើង << បើវាហ៊ានជណ្តើមកន្លែងហ៊ា ទុកភារៈអោយខ្ញុំចាត់ការជូន >>

សមដឹងថា ពួកអ្នកទោសដែលនៅក្នុងបន្ទប់នេះទាំងអស់សុទ្ធតែធ្លាក់ខ្លួនទៅជាខ្ញុំកំដរនៃអំណាចទឹកប្រាក់របស់បុរសកូនចៅចិនឈ្មោះហួនេះជាពិតប្រាកដ ។ ពិតណាស់ជួនកាលវាអាចមានរឿងរ៉ាវធំដុំរវាងខ្លួនគេ និង ពួកអ្នកទោសទាំងនោះ ។

សមមិនរវល់អើពើនឹងអ្នកណាទាំងអស់ . . . សមដើរទៅអង្គុយលើកន្លែងមួយដែលនៅមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានពីកន្លែងរបស់បុរសឈ្មោះហួនេះ .....

ខណៈនោះ ហូក៏ស្រែកឡើងភ្លាមថា :

<< នែអានេះ ! ទៅខាងណោះទៅ កុំមកជិតអញ - នុះហ្ន៎ ! នៅខាងណោះមានកន្លែងទំនេរល្មមអាឯងដេកបាន >>

សមញញឹមហើយឆ្លើយឡើងយ៉ាងសុភាព

<< ដេកយ៉ាងម៉េចកើត បើនៅជិតធុងអាចម៍អញ្ចឹង >>

អ្នកទោសរាងធំដិបងម្នាក់ឈ្មោះសួសជាកាប៉ូរ៉ាល់ ស្ទុះចូលមកយកដៃឆ្វេងចាប់កអាវសមកន្ត្រាក់ ហើយនិយាយឡើង ដោយពាក្យសំដីហាក់ដូចជាធ្លាប់មានរឿងចងកម្មចងពៀរនឹងគ្នាពីថ្ងៃម្សិលមិញ

" អាឯងជាអ្នកលេងឬ ? "

" ទេ ! " សមឆ្លើយឡើងដោយការខំអត់សង្កត់ចិត្ត

" គ្នាមិនមែនជាអ្នកលេងទេ "

" បើអញ្ចឹងទៅ ! ទៅខាងណោះទៅ កុំមករុកគួនហ៊ា "

" យើងអាចនៅត្រង់ណាក៏បានក្នុងបន្ទប់នេះ " សមនិយាយទាំងញញឹម

" ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នានេះសុទ្ធតែជាអ្នកទោសដូចគ្នា "

" យីអាឯងនិយាយឡូយអញ្ចឹង មានតែអាឯងជាអ្នកលេងធំ . . . អាឯងនៅឯណាមិនស្គាល់អញ ? . . . "

កាលបើត្រូវគេមើលងាយសង្កត់សង្កិនដូច្នោះ សមខឹងឡើងមុខក្រហម ។ រេម

ស្ទុះក្រោកឈរឡើងផ្អែកខ្នងនឹងជញ្ជាំងហើយលើកដៃចង្កុល មុខអ្នកទោសមាឌធំដិបងឈ្មោះសួសដែលចេញខ្លួនមកជំនួសហូនោះ

" អាឯងក៏ជាអ្នកទោសដូចអញដែរ អាឯងគួរតែឃើញចិត្តឃើញថ្លើមអញខ្លះផង តែនេះអាឯងបែរជាបណ្ដោយខ្លួនអោយធ្លាក់ទៅជាខ្ញុំរបស់អាអ្នកទោសម្នាក់នោះទៅវិញ - អាក្អើអើយ! គិតដល់មិត្តភក្តិអ្នកទោសផងគ្នាខ្លះទៅ មនុស្សដូចអញនេះមិនមែនជាអ្នកលេងទេ តែថា អញក៏ជាកូនប្រុសម្នាក់ដូចអាឯងដែរ បើអាឯងចង់ល្បងមើល ក៏សុំអោយអាឯងចូលមក អញបានប្រុងប្រៀបខ្លួនប្រាណចាំទទួលអាឯងរួចជាស្រេចហើយអាក្អើ . . . . "

នាយហូខឹងទាល់តែញ័រអស់ទាំងខ្លួនប្រាណ ហើយស្រែកឡើងថា :

" ពួយរ៉ុពួកយើង ! ទុកវាធ្វើអី អានេះបែបឡូយសម្បើមណាស់ ពួយវាទៅ ! អញអោយរង្វាន់ឯងម្នាក់បារី ៥ ដើម ហើយបើមានរឿងរ៉ាវអីស្រេចនៅលើអញ "

ពាក្យថា ម្នាក់បារី ៥ដើមនេះ បានធ្វើអោយអ្នកទោសប្រហែល ១០ នាក់ នាំគ្នាស្ទុះក្រោកឡើង ដែលមើលទៅដូចជាថា សមជាសត្វស៊ីសាច់ហុតឈាមរបស់ពួកវា ។

អ្នកទោសម្នាក់ស្ទុះចូលមកដាល់តម្រង់ចំមុខសម តែសមរគេចផុត ។ ដៃរបស់វាក៏ត្រូវជញ្ជាំងឬស្សីរបាំង ហើយសមក៏ដាល់ស្របទៅវិញត្រូវចំចង្កា ធ្វើអោយវាដួលប្រួស ។ អ្នកទោស ៨-៩ នាក់ទៀតដែលក្នុងខណៈនោះមិនទាន់បានចូលប្រឡូកនៅឡើយ ក៏ចូលមកចោមរោមក្រញ៉ាសម ។ នាយហូឈរច្រត់ចង្កេះមើលដោយការពេញចិត្ត ។

ពួយរ៉ុ ! ពួកយើង ! " នាយហូស្រែកបង្អៅ " ពួយអោយអស់ដៃ ទៅអានេះ

ពូកែណាស់ "

សម្លេងប៉ុងប៉ាំងបានលាន់ឮឡើងពេញបន្ទប់ ។ សមខំមានះខាំធ្មេញតស៊ូ ដោយទឹកចិត្តរបស់កូនប្រុស ។ សមគិតថា ស៊ូស្លាប់ល្អជាជាងបណ្តោយអោយផ្លែជារបស់នាយទុនក៏ហែងកំហល់មើលងាយចោមរោមខាំខ្លួន ។ សមឈរទិល់ខ្នងនឹងជញ្ជាំងដាល់ផងធាក់ផងធ្វើអោយពួកអ្នកទោសទាំងនោះដួលបាន ២-៣ នាក់ ។

តែខណៈនោះ ស្រាប់តែមានជើងរបស់អ្នកទោសណាម្នាក់ បានធាក់ចំចុងដង្ហើមរបស់សមពេញទំហឹង ធ្វើអោយសមដួលដេកទៅលើឥដ្ឋ ។

" ថៃមវ៉ីថៃម ! " នាយហ្វូស្រែកបញ្ជា

ជើងជាច្រើនបានធាក់ទន្រ្ទាំមកលើរាងកាយរបស់សម ។

ពេលនោះ ភ្នាក់ងារអនុរក្ស ២នាក់បានរត់ចូលមកមើលហើយស្រែកឃាត់ថា :

" ឈប់ ! ឈប់ ! ស្អីហ្នឹង "

សម្លេងអនុរក្ស ក៏បានបញ្ឈប់នូវទារុណកម្មរបស់ពួកអ្នកទោសចិត្តទមិឡអន្សត្រៃយទាំងនោះ ។ សមបានរើខ្លួនរួចពីការគ្រាំគ្រាខ្លួន ។ ភ្នាក់ងារអនុរក្សបានចាក់សោរទ្វារចូលរកមើលហេតុការណ៍ ។

" រឿងរ៉ាវអីហាំ ? " ភ្នាក់ងារអនុរក្សម្នាក់ដែលកាន់រំពាត់ក្តគោមួយប៉ុនមេជើងនៅដៃស្តាំ សួរឡើង រឿងរ៉ាវយ៉ាងម៉េច ? "

នាយហ្វូឆ្លើយឡើងភ្លាម

" អាស្អីគេនេះ គ្រាន់តែចូលមកដល់ភ្លាម ក៏ស្រាប់តែអាន់ជ្រីជើរទាត់ធាក់គេតាមចិត្ត - មើលចុះ ! វាធាក់ខ្ញុំមួយជើងដែរ បើលោកមិនជឿសួរអ្នកទាំងអស់គ្នានេះមើលចុះ "

" បាទលោក ! អញ្ចឹងមែន ! អានេះវាជើរទាត់ពួកខ្ញុំទាំងអស់គ្នាលេងម្នាក់មួយជើងតាមតែអំពើចិត្តវា " អ្នកទោសម្នាក់ឆ្លើយយោងនាយហ្វូ " ដល់វាមកទាត់ខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ទ្រាំមិនបានដាក់វាមួយដៃចំកញ្ចប់មាត់វិញ ក៏ស្រាប់តែវាដាល់តបមកខ្ញុំយ៉ាងសម្បើមដៃតែម្តងពួកខ្ញុំចូលមកឃាត់វា វាក៏ដាល់ទៀត លោកអញ្ជើញមើលចុះ មុខមាត់ខ្ញុំនិងពួកខ្ញុំប៉ុន្មាននាក់ទៀតនេះសុទ្ធតែហើមថ្ពុរគ្រប់ ១ គ្នា "

" អញ្ចឹងមែនលោក ! " អ្នកទោសឯទៀតនាំគ្នាបន្ថែមម្នាក់មួយម៉ាត់

" អាស្អីគេហ្នឹង បែបកោងសម្បើមដៃតែម្តងហើយទានប្រោស "

" នែអានេះ ! " ភ្នាក់ងារអនុរក្សដែលមានរំពាត់ក្តគោនៅដៃ យករំពាត់ក្តគោនោះគោះក្បាលសមហើយសួរ " ម៉េចក៏អាឯងធ្វើអញ្ចឹងហាំ ? "

" បាទលោក ! មិនមែនដូចពាក្យអ្នកអស់នេះប្តឹងមួលបង្កាច់នោះទេ " សមឆ្លើយ សមឆ្លើយឡើងតាមការពិត " តាមពិត គឺពួកវាអស់នេះ ឃើញខ្ញុំបាទចូលមកថ្មីវាក៏នាំគ្នាធ្វើបាបខ្ញុំបាទដល់ឃើញខ្ញុំបាទមិនខ្លាច វាក៏ចោមរោមក្រញ៉ីខ្ញុំបាទតែម្តង "

" ទេវាដូចជាមិនទំនង " ភ្នាក់ងារអនុរក្សម្នាក់ទៀតនិយាយឡើង

" ចុះពីដើម ដែលពួកគេនៅយូរយារណាស់មកហើយ ម៉េចក៏មិនដែលឃើញមានរឿងរ៉ាវអី ? "

ក្នុងខណៈមួយរំពេចនោះ ភ្នាក់ងារអនុរក្សម្នាក់ទៀតក៏លើករំពាត់ក្តគោឡើង ហើយវាត់ទៅលើខ្លួនសមពេញទំហឹង ដោយឥតមានមេត្តាប្រណីសោះឡើយ ។ រំពាត់ដ៏កំណាចនេះ បានស្រោចទៅលើរាងកាយរបស់សមស្ទើរតែដាច់ខ្យល់ស្លាប់ ។ មួយខ្ទាប់ ១ វាឈឺរកប្រាប់មិនត្រូវ ។ អំណាចរំពាត់ក្តគោ បានធ្វើអោយខ្នងសមបែកចេញឈាម ។ សមខំប្រឹងខាំធ្មេញអត់សង្កត់ដោយទឹកមុខគួរអោយអាណិត ។

មួយសន្ទុះក្រោយមក ទើបភ្នាក់ងារអនុរក្សដែលមាននាទីវាយនោះ ឈប់វាយ ហើយឈរសម្លឹងមើលសមដោយទឹកមុខគួរអោយខ្លាច ។ សមឆ្លៀតឱកាសនេះពោលឡើងថា :

" ខ្ញុំជឿហើយថា សេចក្តីយុត្តិធម៌ក្នុងលោកនេះមិនមានសោះឡើយ ! លោកមិនបានជ្រាបនូវការពិត តែលោកកាត់ទោសខ្ញុំបាទតាមពាក្យសាក្សីដែលគេនាំគ្នាទម្លាក់កំហុសមកលើរូបខ្ញុំបាទដោយអំណាចប្រាក់ - កម្មករដូចខ្ញុំបាទមិនដឹងជាទៅអំពាវនាវស្រែកសុំនូវសេចក្តីយុត្តិធម៌ពីអ្នកណាទេ ក្រៅពីសុខចិត្តអោនក្បាលទទួលនូវគ្រោះកម្មតែប៉ុណ្ណោះ ... "

" អាឯងមិនបាច់និយាយច្រើនទេ " ភ្នាក់ងារអនុរក្សតំហក " អាឯងកុំភ្លេចថា សូម្បីតែនៅសាលា ក៏គេយកតាមចម្លើយរបស់សាក្សីជាសំខាន់ដែរ អាឯងគ្មានសាក្សីម្នាក់សោះសាក្សីគេខាងណោះ ឆ្លើយត្រូវគ្នាទាំងអស់ "

ទឹកភ្នែករបស់សម ក៏ហូរធ្លាក់ចុះចាកត្របកភ្នែកប្រោក ១ ។ តំណក់នៃទឹកភ្នែកគ្រប់ ១ តំណក់នោះ កើតឡើងពីការទឹកតូចចិត្តចំពោះខ្លួន ដែលកើតមកមានជាតិកំណើត

ជាអ្នកក្រ . ជាកសិករ ហើយក្លាយខ្លួនទៅជាកម្មករ ដែលត្រូវគេប្រមាថមើលងាយសង្កត់សង្កិនជិះជាន់គ្រប់បែបគ្រប់យ៉ាង .....

៧ គ្រោះថ្នាក់ចរាចរ

បីខែបានកន្លងផុតទៅយ៉ាងយឺតយូរ . . . បីខែនៅក្នុងគុកធំនេះ សមបានទទួលនូវសេចក្ដីទុក្ខលំបាកស្ទើរតែពណ៌នាមិនបាន . . . . .

ទីបំផុតនៃថ្ងៃឥស្សរភាព ក៏បានត្រឡប់មកជារបស់សម កម្មករអភ័ព្វដែលគួរអោយអាណិតវិញ ។ សមបានរួចចាកទុក្ខទោសហើយ ។ សាលាដំបូងបានចេញដីកាបង្គាប់អោយដោះលែងសមនៅក្នុងពេលព្រឹកនៃថ្ងៃអង្គារ ។

ពីយប់មិញនេះ សមដេកមិនលក់សោះ . . . សមទឹកត្រេកអរក្នុងការដែលត្រូវបានចេញទៅជួបនឹងពន្លឺខាងក្រៅគុក - ទឹកត្រេកអរក្នុងការដែលត្រូវបានចេញទៅជួបនឹងប្រពន្ធកំសត់ . . . . .

នៅពេលម៉ោង ៨ ព្រឹក លោកភូឈ្មួយគុកបានហៅសមអោយចូលទៅជួបនៅបន្ទប់ធ្វើការរបស់លោក ហើយលោកអោយឱវាទថា :

" សម ! ឯងដល់ពេលត្រូវរួចខ្លួនហើយ ឯងត្រូវខំតាំងចិត្តធ្វើមអោយល្អណាំ កុំត្រឡប់មកអោយខ្ញុំឃើញមុខទៀត ខ្ញុំសុំអោយពរស័ព្ទសាធុការឯង សុំអោយឯងបានប្រកប

ដោយជោគជ័យសិរីមង្គលគ្រប់ប្រការ - ទៅចុះសម - ទៅចុះសម ! កូនប្រពន្ធឯងដែលនៅរង់ចាំឯងឯផ្ទះ កំពុងមើលផ្លូវចាំទទួលឯងដោយការរីករាយ . . . "

សមលើកដៃសំពះលាលោកភូឈ្មួយ ហើយក៏ដើរចេញពីបន្ទប់នោះទៅព្រមដោយលិខិតសំគាល់ខ្លួនបណ្ដោះអាសន្ន ។ សមមានទឹកចិត្តរីករាយជាខ្លាំង ។ ក្នុងខណៈដែលឈានជើងចេញផុតពីទ្វារគុកធំមក សមក៏ដឹងខ្លួនថា ខ្លួនបានទទួលនូវឥស្សរភាពវិញហើយ ។

សម្លេងដ៏ស្រួយឆ្នាររបស់ស្រីម្នាក់ បានលាន់ឮឡើង

" បង ! បង ! "

សមភ្ញាក់ព្រើតហើយងាកទៅខាងស្ដាំភ្លាម ។ សេចក្ដីត្រេកអរយ៉ាងលើសលប់បានកើតឡើងដល់សម នៅពេលដែលសមក្រឡេកមើលទៅឃើញនាងសយប្រពន្ធកំសត់រត់ចូលមក ដោយសេចក្ដីរីករាយ ។ អ្នកទាំងពីរសម្លឹងមើលមុខគ្នាទាំងទឹកភ្នែក ព្រោះសេចក្ដីត្រេកអរដែលលាយទៅដោយសេចក្ដីទុក្ខសោក ។

" បង ! " នាងសយនិយាយឡើង " ខ្ញុំមកចាំទទួលបង មកជាមួយបងម៉ី នុំះហ្នំ ! បងម៉ិចតស៊ីក្លូនៅឯណោះ "

សមចោលភ្នែកក្រឡេកមើលទៅ ឃើញម៉ីឈរនៅជិតត្រីចក្រយាន កំពុងលើកដៃបក់ជាសញ្ញាស្រែកហៅដោយទឹកមុខញញឹមញញែម សំដែងនូវសេចក្ដីអបអរសាទរក្នុងការដែលសមបានទទួលនូវឥស្សរភាពនេះ ។ សមងាកមុខមករកប្រពន្ធវិញ ហើយនិយាយថា : " សយអូន ! កម្មពៀររបស់បង បានអស់ត្រឹមប៉ុណ្ណេះហើយ - ទៅអូន ! ទៅអោយ

ផុតពីទីនេះអោយឆាប់ បងមិនចង់ឃើញទីនេះទៀតទេ "

និយាយចប់ សមក៏ទាញដៃប្រពន្ធដើរសំដៅទៅរកម៉ី ។ មិត្តភក្តិកម្មករទាំង
ក៏ស្ទុះទៅចាប់ដៃគ្នាហើយញញឹមដាក់គ្នា ។

" សម ! " ម៉ីចាប់ផ្តើមនិយាយឡើង " គ្នាមានសេចក្តីត្រេកអរណាស់ក្នុងក
ដែលឯងបានរួចចាកទោសនេះ ឯងត្រូវតាំងជីវិតសាជាថ្មីតាំងពីឥឡូវនេះទៅ ឯងមិនច
ព្រួយទេ គ្នាបានទៅសួររកជួលស៊ីក្លូទុកអោយឯងរួចហើយ ម្ចាស់ស៊ីក្លូនោះគេចិត្តល្អណាស់ "

ភ្នែករបស់សមរលីងរលោងដោយទឹកភ្នែក

" បងម៉ី ! " សមនិយាយឡើង " បងឯងមានគុណលើរូបខ្ញុំ និង ប្រពន្ធខ្ញុំច្រើ
ណាស់ គុណច្រើនទាលតែខ្ញុំមិនអាចនឹងបំភ្លេចចោលបានក្នុងមួយជាតិនេះ "

" រឿងគុណនោះ កុំបាច់និយាយធ្វើអី " ម៉ីឆ្លើយឡើង " គ្នាធ្លាប់បានប្រាប់ឯ
ហើយថា យើងជាមិត្តភក្តិនឹងគ្នា កាលបើម្នាក់មានទុក្ខ យើងត្រូវតែជួយគ្នាតាមកំលាំ
ដែលយើងអាចជួយទៅបាន - ទៅ ! ឡើងជិះស៊ីក្លូទៅ គ្នាធាក់ស៊ីក្លូជូនឯងទៅផ្ទះ "

" ទេបង ! " សមឆ្លើយឡើង " បងឯងជិះជាមួយនឹងសយចុះ ទុកអោយខ្ញុំធា
វិញ ខ្ញុំខានធាក់ស៊ីក្លូបីខែមកហើយ ទុកអោយខ្ញុំម្តង "

ម៉ីគ្រវីក្បាលហើយឃាត់ភ្លាម

" កុំ ! កុំអីសម ! ឯងកំពុងតែត្រេកអរនឹងឥស្សរភាពរបស់ឯង ស្រួលមិនស្រួ
តិចទៅបុកគេនាំអោយមានរឿងរ៉ាវទៀត - ទៅ ! ទុកអោយគ្នាធាក់វិញស្រួលជាង

សមញញឹមដាក់ម៉ី ហើយនាំប្រពន្ធឡើងជិះត្រីចក្រយាន ។ ម៉ីបានធាក់
ត្រីចក្រយានជូនសម និង នាងសយធ្វើដំណើរត្រឡប់ទៅផ្ទះដែលចិតនៅជិតវត្តមហាមន្ត្រី ។

ព្រឹកស្អែកឡើង ម៉ីបាននាំសមទៅជួបនឹងម្ចាស់ត្រីចក្រយាន ។ សេដ្ឋីនីម៉េម៉ាយ
នេះមានអាយុប្រហែលជា ៥០ ឆ្នាំ មានត្រីចក្រយានប្រហែល ៣០ ។ ក្នុងខណៈដែលម៉ីនាំ
សមទៅជួបនោះ យាយកានក៏បានសំដែងនូវសេចក្តីស្តាយថា ត្រីចក្រយានរបស់គាត់មាន
គេជួលអស់ហើយ ។ សមស្ទើរតែអស់សង្ឃឹម តែលុះអង្គុយនិយាយមួយសន្ទុះទៅ
យាយកានក៏បានសាកសួរដល់រឿងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់សម ។ សមបានបរិយាយដល់គ្រោះថ្នាក់
របស់ខ្លួន អោយយាយកានស្តាប់ដោយសព្វគ្រប់ ហើយយាយកានក៏មានចិត្តអាណិតអាសូរ
សមជាខ្លាំង ។

" ខ្ញុំអាណិតឯង និង ប្រពន្ធឯងណាស់ " យាយកាននិយាយដោយសុទ្ធចិត្ត

" គ្រោះថ្នាក់របស់ឯងនេះ កើតឡើងពីអ្នកមានតែថា ឯងកុំគិតថា អ្នកមានសុទ្ធ
តែមានចិត្តអាក្រក់ដូចគ្នាទាំងអស់នោះមិនមែនទេ មានអ្នកមានខ្លះ ដែលគេឃើញចិត្ត
ឃើញថ្លើមអ្នកក្រខ្លះដែរ ខ្ញុំមិនមែននិយាយលើកខ្លួនទេ ខ្លួនខ្ញុំនេះបើទុកជាបានយ៉ាងណាខ្ញុំ
ក៏នៅតែអាណិតអាសូរអ្នកក្រជានិច្ច ការនេះម៉ីក៏ដឹងស្រាប់ហើយ ខ្ញុំយកថ្លៃស៊ីក្លូថោក
ណាស់ ខ្ញុំយកតែ ២៥ រៀលប៉ុណ្ណោះក្នុងមួយថ្ងៃមួយយប់ ហើយជួនណាបើរកប្រាក់យកមក
បង់ថ្លៃស៊ីក្លូមិនបាន ខ្ញុំក៏អោយជំពាក់ខ្លះទៀត ហើយម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំមិនដែលយកប្រាក់កក់
ទេ "

សមលើកដៃសំពះយាយកានដោយសេចក្ដីគោរព ចំពោះការអាណិតអាសូររបស់គាត់ដល់ពួកកម្មករត្រីចក្រយាន ។

" លោកយាយ ! " សមនិយាយឡើង " ខ្ញុំសុំបួងសួងអោយលោកយាយបានប្រកបដោយសេចក្ដីសុខ - ចំរើនតរៀងទៅ ហើយបើអ្នកមាន ១ គេចេះអាណិតអាសូរដល់អ្នកក្រដូចលោកយាយអញ្ចឹង ពួកអ្នកក្រមុខជានឹងបានធូរស្រាលគ្រាន់បើជាមិនខាន "

" ទីបំផុតយាយកានក៏បាននិយាយថា " ណ្ហើយចុះ ! ខ្ញុំនឹងជួយរកស៊ីក្លូអោយឯងធាក់ - ពីរបីថ្ងៃទៀតចាំមករកខ្ញុំ ខ្ញុំហ៊ានធានាថា ឯងមុខជាបានស៊ីក្លូធាក់មិនខាន "

មីបាននាំសមត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញដោយសេចក្ដីរីករាយក្នុងចិត្តឥតឧបមា ។ សមគិតថា ខ្លួនគេនឹងបានត្រីចក្រយានធាក់ជាមិនខាន ដោយសារការជួយជ្រោមជ្រែងរបស់សេដ្ឋីនីដែលមានសេចក្ដីអាណិតអាសូរដល់អ្នកក្រីក្រនេះ ។

នៅពេលព្រលប់នៃថ្ងៃសុក្រ . . . ភ្លៀងកំពុងតែរលឹមស្រិច១ ។ សមកំពុងធាក់ត្រីចក្រយានទៅតាមវិថីដេសបូស ដើម្បីត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ក្រោយពេលដែលបានដឹកអ្នកជិះម្នាក់យកទៅដាក់នៅរោងភាពយន្តអេដែន ។

រថយន្តប៉ឺហ្សូពណ៌ខ្មៅមួយ បើកមកពីក្រោយសមយ៉ាងលឿន ។ អ្នកបើកបរជាស្រី ហើយមានបុរសម្នាក់អង្គុយជិតនាង ។ នាងទើបតែនឹងរៀនបើកបរថ្មី ១ ដោយមានគូសង្សារនាងជាអ្នកបង្រៀន ។

ពេលនោះរថយន្តឡានពីមុតមួយក៏បានបើកបរយ៉ាងលឿនមកពីខាងមុខសមដែរ ។

ស្រីដែលកំពុងបើកបររថយន្តប៉ឺហ្សូនោះគិតថា ប្រជែងត្រីចក្រយានរបស់សមហើយ សឹមជៀសគ្នានឹងរថយន្តឡានពីមុតដែលមកពីមុខនោះ តែរថយន្តឡានពីមុតបានមកដល់ទន្ទឹមនឹងត្រីចក្រយានរបស់សមមុន ។ ដូច្នេះរថយន្តប៉ឺហ្សូដែលមានកញ្ញាបើកបរមិនទាន់ស្ទាត់ជំនាញនោះខ្លាចក្រែងបុកគ្នានឹងរថយន្តឡានពីមុតក៏ទាញចង្កូតងាកមកខាងស្ដាំតែថា រថយន្តវាជ្រុលទៅហើយ ១ចាំងភក់ខាងក្រោយទៅនឹងបាំងភក់ត្រីចក្រយានខាងឆ្វេងរបស់សមយ៉ាងពេញទំហឹង ដែលមានសភាពមិនខុសគ្នាពីដុំថ្មទង្គិច និងពងមាន់ ។

" គ្រាំង ! "

ត្រីចក្រយានក្រឡាប់ . . . សមខ្ទាតចេញពីកែបត្រីចក្រយាន ទៅដួលផ្កាប់មុខនៅលើថ្នល់ ។ កញ្ញាជាអ្នកបើកបររថយន្ត មានសេចក្ដីភិតភ័យជាខ្លាំង ។ នាងបន្ថយល្បឿនដោយការទប់ហ្វ្រាំង តែគូសង្សាររបស់នាងក៏និយាយឡើងយ៉ាងប្រញាប់ថា

" ទៅ ! លឿនឡើង ! កុំឈប់ "

រថយន្តប៉ឺហ្សូពណ៌ខ្មៅ បានស្ទុះទៅមុខយ៉ាងលឿនដូចកូនសរ ហើយបត់ទៅខាងឆ្វេង ដោយឥតមានទឹកវីវរល់នឹងការស្លាប់រស់របស់កម្មករត្រីចក្រយាន ដែលគួរអោយអាណិតនេះសោះឡើយ ហើយក៏គ្មានអ្នកណាចាំលេខរថយន្តនេះបានផង ។

សមដេកស្តូកស្ដឹង សន្លប់បាត់ស្មារតីនៅកណ្ដាលថ្នល់ក្រោមតំណក់ទឹកភ្លៀងដោយមានក្បាល និង ដៃជើងបែកចេញឈាម ។ ប្រជាជនបាននាំគ្នារត់មកមើលសម ហើយនិយាយអ៊ូអែគ្មានបានការអ្វី ។

ក្នុងខ្ទមមួយដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ ជាទីជម្រកនៃគ្រួសាររបស់មុំ មានពន្លឺចង្កៀងប្រេងកាតភ្លឺព្រិម ៗ ។ មុំ និង ប្រពន្ធព្រមទាំងនាងសយកំពុងតែនិយាយគ្នាពីសម ដែលបាក់ត្រីចក្រយានចេញទៅរកប្រាក់តាំងពីថ្ងៃរសៀលរហូតមកដល់ពេលថ្មើរនេះនៅមិនទាន់ត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។ អ្នកទាំបីនាក់ព្រួយចិត្តជាខ្លាំង ក្រែងលោសមមានគ្រោះថ្នាក់ដោយត្រូវរថយន្តបុក ឬ ប៉ូលីសចាប់ជាដើម ។

ម៉ោង ២៤ ហើយ ... កូនក្មេងដេកលក់អស់ហើយ ។ ពួកអ្នកផ្ទះជិតខាង ក៏ដេកស្ងាត់ស្ងៀមគ្មានឮសូរសម្លេងអ្វី ។ ភ្លៀងរលឹមស្រិច ៗ អាកាសត្រជាក់ ... ទ្វារខ្ទមរបស់មុំនៅបើកចំហនៅឡើយ ។ អ្នកទាំងអស់គ្នា ចេះតែសម្លឹងរំពៃមើលទៅខាងក្រៅរឿយ ៗ ។ ជាពិសេសនាងសយរំពៃមើលញឹកជាងគេ ព្រោះនាងព្រួយបារម្ភជាងគេ ហើយយូរ ៗ នាងដើរចេញទៅមើលត្រង់មាត់ទ្វារម្តង ។

តាមធម្មតា សមមិនដែលត្រឡប់មកផ្ទះវិញហួសពីម៉ោង ២២ ទេ ព្រោះសមមិនដែលទៅលេងឯណា ឬទៅរកអ្នកណាសោះឡើយ ។ កុន ឬល្ខោនសមក៏មិនដែលមើលដែរ ។ កាលបើដូច្នេះ វាជាការធម្មតា ដែលអ្នកផ្ទះត្រូវតែព្រួយបារម្ភ ។

" ទេ ! សមវាមិនដែលទៅណាមកណាទេ " មុំនិយាយឡើង

" ថ្មើរនេះ វាគួរតែត្រឡប់មកផ្ទះវិញហើយ ព្រោះពេលពាក់កណ្តាលអាធ្រាតទៅហើយ "

នាងសយមានទឹកមុខប្រកបដោយការព្រួយបារម្ភ ។ នាងដកដង្ហើមវែង ១ហើយ

ពោលឡើងថា :

" ខ្ញុំក្រែងតែបងសមមានគ្រោះថ្នាក់ទេបង "

នាងមុំមបានបន្ថែមឡើងថា :

" ខ្ញុំក៏គិតអញ្ចឹងដែរសយ "

" ទេ ! កុំអាលគិតអញ្ចឹងសយ " មុំនិយាយកាត់ឡើង " ជួនកាលមានអ្នកជិះគេជួលទៅឆ្ងាយ ៗ ឬក៏គេជួលជិះជាម៉ោងក៏មិនដឹង "

នាងសយដកដង្ហើមវែង ហើយនិយាយតទៅទៀតថា :

" វាចេះតែមានស្អីធ្វើអោយខ្ញុំគិតអញ្ចឹងណាំបងមុំ ស្រុកឥឡូវទុកចិត្តមិនបានទេ "

" ទេសយ ! " មុំឆ្លើយឡើង " សមវាបាក់ស៊ីក្លូគ្រាន់បើដែរ មិនមែនអោយឡានបុកផ្តេសផ្តាស់ទេ ឯកុំអាលអន្ទះសារពេក ទ្រាំចាំមើលបន្តិចទៀតសិនមើល បើមិនឃើញវាមក ចាំខ្ញុំបាក់ស៊ីក្លូចេញទៅតាមរកវា "

បានឮដូច្នោះ នាងសយដូចជាមានទឹកមុខស្រស់គ្រាន់បើបន្តិច តែទឹកចិត្តរបស់នាងនៅតែព្រួយបារម្ភចំពោះប្តី ដែលមិនធ្លាប់ត្រឡប់មកផ្ទះវិញយឺតយ៉ាវយ៉ាងនេះ ។

ម៉ោង ១ នៃថ្ងៃថ្មីហើយ ... សមនៅតែមិនទាន់ត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។ អ្នកទាំងអស់គ្នាកំពុងតែអង្គុយជុំគ្នាដោយការព្រួយបារម្ភ ។

" បងមុំ ! " នាងសយនិយាយដោយការព្រួយ " សុំបងអាណិតចេញទៅតាមរកបន្តិចមើល ខ្ញុំព្រួយណាស់បង "

មុនពេលដែលម៉ីឆ្លើយថាអ្វី នាងម៉ុមជាប្រពន្ធក៏បាននិយាយបន្ថែមឡើងទៀតថា

" គួរណាស់តែទៅតាមរកមើលមើលបង វាដូចជាប្លែកណាស់ ថ្ងៃរហ្នឹងហើយម៉េច ក៏នៅតែមិនមកអញ្ចឹង - ទៅបង ! នាំសយជិះស៊ីក្លូទៅ "

ម៉ីសម្លឹងមុខប្រពន្ធហើយក៏និយាយឡើងថា :

" យើងគិតទៅរកវាឯណាហ្នំ ? "

" គួរតែទៅរកឯមន្ទីរពេទ្យមុនគេបង ! " នាងម៉ុមបញ្ចេញយោបល់ឡើង

" បើសមមានគ្រោះថ្នាក់ ប៉ូលីស ឬអ្នកដែលបានប្រទះឃើញនូវហេតុការណ៍នោះក៏មុខជានាំទៅមន្ទីរពេទ្យ បើរកឯមន្ទីរពេទ្យមិនឃើញ ត្រូវទៅរកតាមប៉ុស្តិ៍ប៉ូលីស ក្រែងលោសមធាក់បុកគេ ឬក៏មានរឿងរ៉ាវឈ្លោះទាស់ទែងនឹងអ្នកណា ហើយប៉ូលីសចាប់ខ្លួនយកទៅឃុំឃាំង "

ម៉ីងក់ក្បាលហើយនិយាយថា :

" ទៅ ! បើអញ្ចឹងទៅក៏ទៅ ! "

" ទៅបង ! " នាងសយពោលឡើងដោយការយល់ព្រម

ក្នុងពេលម៉ោងជាមួយគ្នានោះម៉ីបាននាំនាងសយទៅដល់មន្ទីរពេទ្យព្រះកេតុមាលា ម៉ីចតត្រីចក្រយានទុកនៅខាងមុខក្លោងទ្វារ ហើយនាងសយក៏ដើរចូលទៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យ ។

ឆ្មាំទ្វារនៃមន្ទីរពេទ្យព្រះកេតុមាលាកំពុងតែអង្គុយនៅត្រង់តុមួយ ។ ម៉ីលើកដៃ

សំពះឆ្មាំទ្វារនោះ ហើយសួរថា

" សុំទោសលោក ! លោកមានឃើញអ្នកស៊ីក្លូណាមានគ្រោះថ្នាក់ ហើយចូលមកពេទ្យ ឬទេទានប្រោស ? "

ឆ្មាំទ្វារអង្គុយគិតមួយសន្ទុះ ហើយក៏ឆ្លើយឡើងថា :

" បាទមាន ! ពីម៉ោង ៧ កន្លះ មានប៉ូលីសខាងពេទ្យចិន បាននាំយកអ្នកស៊ីក្លូម្នាក់ដែលត្រូវឡានបុក ហើយមានរបួសជាទម្ងន់មកទីនេះ "

នាងសយធ្លាក់ថ្លើមក្តុក ហើយសួរឆ្មាំទ្វារយ៉ាងរូសរាន់តទៅទៀតថា

" សុំទោសលោក ! អ្នកនោះឈ្មោះអី ? "

" បាទមិនដឹងឈ្មោះអីទេ " ឆ្មាំទ្វារញញឹមហើយឆ្លើយឡើង

" ខ្ញុំមាននាទីគ្រាន់តែចាំយាមទ្វារប៉ុណ្ណោះ - អ្ហូ ! សុំចាំមួយភ្លែត ចាំខ្ញុំទៅសួរគិលានុបដ្ឋាកមើល "

អ្នកយាមទ្វារដើរចូលទៅក្នុងមួយសន្ទុះ ក៏ត្រឡប់មកវិញយ៉ាងរហ័សរហួន ហើយក៏ប្រាប់នាងសយតាមការដែលខ្លួនបានដឹង

" អ្នករងគ្រោះនោះឈ្មោះសមអ្នក ! ត្រូវឬទេ ? ត្រូវជាស្វាមីនឹងអ្នក ? "

" ចាំសហ្នឹងហើយ ! ត្រូវជាប្តីខ្ញុំ "

នាងសយរំភើបចិត្តជាខ្លាំង ក្នុងកាលដែលដឹងថា ប្តីរបស់នាងមានគ្រោះថ្នាក់ ។ ខណៈនោះ ទឹកភ្នែករបស់នាងក៏បានហូរធ្លាក់ចុះមកភ្លាម ។ ម៉ីសួរឆ្មាំទ្វារយ៉ាង